

Carrying the Weight of the Tzibbur on Your Shoulders

שמות כ"ח

(ו) וְעָשׂוּ אֶת-הָאֵפֹד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן תּוֹלַעַת שָׁנִי וְנֹשֵׁשׁ מִשָּׂזָר מַעֲשֵׂה חֹשֶׁב: (ז) שְׁתֵּי כְתֻפֹת הַבְּרֹת יִהְיֶה-לָּו אֶל-שְׁנֵי קְצוֹתָיו וְחֹבֵר: (ח) וְחֹשֶׁב אֶפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כְּמַעֲשֵׂהוּ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְנֹשֵׁשׁ מִשָּׂזָר: (ט) וְלִקְחֹת אֶת-שְׁתֵּי אַבְנֵי-שָׁהֶם וּפְתַחְתָּ עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (י) שְׁשֵׁה מִשְׁמֹתָם עַל הָאֶבֶן הָאֶחָת וְאֶת-שְׁמֹת הַשְּׁשֵׁה הַנּוֹתָרִים עַל-הָאֶבֶן הַשְּׁנִיית כְּתוּלְדָתָם: (יא) מַעֲשֵׂה חֹרֶשׁ אֶבֶן פְּתוּחֵי חֹתָם תִּפְתַּח אֶת-שְׁתֵּי הָאֶבְנִים עַל-שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסְבֹּת מִשְׁבְּצוֹת זָהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: (יב) וְשִׁמְתָּ אֶת-שְׁתֵּי הָאֶבְנִים עַל כְּתֻפֹת הָאֵפֹד אַבְנֵי זָכָרָן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנֹשֵׂא אֹהֶרָן אֶת-שְׁמוֹתָם לִפְנֵי ד' עַל-שְׁתֵּי כְתֻפֵּי לְזָכָר:

רש"י שם

לזכרון – שיראה הקב"ה שבטים כתובין לפניו, ויזכור צדקתם.

OUTORAH.org, Tetzaveh: The L-Word, Rabbi Moshe Taragin

Bearing Responsibility

The kohen gadol wore a lower-body apron known as an "eiphod," which covered his pants but left his front torso exposed. This eiphod- skirt was fastened to his upper body by two metal link "suspenders" which stretched to his shoulders. These link suspenders were clasped to his shoulders by two heavy gem-stones, or "avnei shoham." Stones upon his shoulders stabilized suspenders which, in turn, held up the eiphod apron.

These large glistening stones were engraved with the names of the twelve tribes. The names of all twelve tribes were nestled on the shoulders of the kohen gadol. A leader needs strong and broad shoulders.

Fundamentally, leadership means carrying the weight of other people's needs and bearing this responsibility with confidence and calm. Some people are crushed by the weight of expectations and the fear of failure. Leaders are ennobled by the dignity of duty and the selflessness of responsibility.

Interestingly, the names of the tribes were divided in two different columns - six names were inscribed on one gem and six on the other gem-stone. Sometimes we are forced to carry multiple and even conflicting responsibilities. Carrying different stones on different shoulders signaled the challenge of juggling multiple and often conflicting needs. Leaders know how to manage many weights and many pressures which bear in on them all at once.

רמב"ם עבודת יום הכיפורים ד:א

... ומתפלל שם בהיכל אחר שיצא תפילה קצרה, שלא להבעית את העם, שמא יאמרו מת בהיכל. וכך

היה מתפלל, יהי רצון מלפניך י"י אלהינו שאם תהיה שנה זו שחונה, תהיה גשומה, ולא יסור שבט מבית יהודה, ולא יהיו עמך ישראל צריכין לפרנסה, ואל תיכנס לפניך תפילת עוברי דרכים:

תוספתא ברכות א:ב

מאימתי קורין את שמע בשחרים, אחרים אומ' כדי שיהא חבירו רחוק ממנו ארבע אמות ומכירו. מצותה עם הנץ החמה, כדי שיהא סומך לה תפל', ונמצא מתפלל ביום. אמ' ר' יהוד' פעם אחת הייתי מהלך אחר ר' עקיבא ואחר ר' אלעזר בן עזריה, והגיע זמן קרית שמע, כמדומה אני שנתאשו מלקרות, אלא שהיו עסוקין בצרכי צבור. קריתי ושניתי, ואחר כך התחילו הן, וכבר נראת חמה על ראשי ההרים.

מסכת שבת י"א.

דתניא: "חברים שהיו עוסקין בתורה – מפסיקין לקריאת שמע, ואין מפסיקין לתפלה." אמר רבי יוחנן: לא שנו אלא כגון רבי שמעון בן יוחי וחביריו שתורתן אומנותן. אבל כגון אנו – מפסיקין לקריאת שמע ולתפלה. והתניא: "כשם שאין מפסיקין לתפלה, כך אין מפסיקין לקריאת שמע!"? כי תני ההיא – בעיבור שנה, דאמר רב אדא בר אהבה, וכן תנו סבי דהגרונאי, אמר רבי אלעזר בר' צדוק: "כשהיינו עוסקין בעיבור השנה ביבנה לא היינו מפסיקין לא לקריאת שמע ולא לתפלה."

ירושלמי ברכות ה:א

(ד) ר' ירמיה אמר לא יעמוד אדם ויתפלל אלא מתוך דין של הלכה. רב ירמיה אמר העוסק בצרכי ציבור כעוסק בדברי תורה.

רמב"ם תפילה וברכת כהנים ו:ח

מי שהיה עוסק בתלמוד תורה, והגיע זמן תפילה, פוסק ומתפלל. ואם היתה תורתו אומנותו ואינו עושה מלאכה כלל, והיה עוסק בתורה בשעת תפילה, אינו פוסק, שמצות תלמוד תורה גדולה ממצות תפילה. וכל העוסק בצרכי רבים, כעוסק בדברי תורה:

רמב"ם קריית שמע ב:ה

היה עוסק בתלמוד תורה והגיע זמן קריית שמע, פוסק וקורא ומברך לפניו ולאחריו. היה עוסק בצרכי רבים, לא יפסיק, אלא יגמור עסקיהן ויקרא אם נשאר עת לקרות:

לחם משנה קריית שמע ב:ה

אבל מ"ש כאן בהלכות ק"ש א"א שיצא לו משם דכאן צרכי רבים עדיף מדברי תורה בתורתו אומנותו שהרי כאן בק"ש אפילו מי שתורתו אומנותו פוסק וצרכי רבים אינו פוסק ומהירושלמי הוא לא למדנו אלא שזה כזה אבל כאן שאין ת"ת מועיל לגביה מאין למד רבינו דצרכי רבים עדיף מיניה. על כן היה נ"ל לומר שלמד כן רבינו ז"ל ממה שאמרו פ"א דשבת [שם] שבעיבור השנה לא היו מפסיקין לתפלה ולא לק"ש סובר רבינו ז"ל דהטעם מפני שהוא צרכי רבים אבל אין זה מספיק כלל דדילמא שאני התם דהוא צורך רבים שלא יתקלקלו המועדות וכמו שכתבו התוס' אבל שאר צרכי רבים מנין. ונראה דודאי למד כן מפני שראינו שכל עוסק במצוה פטור מק"ש כדאמרו בגמרא בפ"ק דברכות (דף י"א) ובלכתך בדרך בלכת דרך הוא דמיחייבת אבל דמצוה פטירת ולכן קוברים את המת פטורים מק"ש וא"כ ס"ל לרבינו ז"ל דלא גרעי צרכי רבים משאר מצות ולכך כתב דאין מפסיקין לק"ש ואפילו בדליכא שהות וזהו שכתב ויקרא אם נשאר עת כלומר דאם לא נשאר עת לא איכפת לן ולא מידי:

כסף משנה קריית שמע ב:ה'

וכתב ה"ר מנוח ודוקא בדורות הראשונים שהיו עוסקים עם הציבור לש"ש מיהו ליכא ספיקא דהשתא נמי

אם עוסקים עם הציבור אפילו להצלת ממונם ואין מי שישתדל בדבריהם אלא הוא שאינו פוסק שהעוסק במצוה פטור מן המצוה עכ"ל. ומ"ש ודוקא בדורות הראשונים אין לו טעם:

שולחן ערוך אורח חיים ע"ד:

הִיָּה עוֹסֵק בְּצַרְכֵי רַבִּים וְהִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע, לֹא יִפְסִיק, אֶלָּא יִגְמַר עִסְקֵיהֶם וְיִקְרָא, אִם נִשְׁאַר עֵת לְקִרְוֹת.

משנה ברורה אורח חיים ע"ד:

(טז) בצרכי רבים – מיירי שאין שם מי שישתדל אלא הוא ולכך אינו פוסק דעוסק במצוה הוא ואפי' אם הוא עוסק רק בהצלת ממונם:

(יז) והגיע וכו' – משמע מזה דאם התחיל באיסור אחר שהגיע הזמן צריך להפסיק ועיין בפמ"ג שמצדד דבכל גווני אינו צריך להפסיק:

(יח) לא יפסיק – ואם יכול להפסיק לק"ש ואח"כ לחזור ולגמור צרכי צבור בלא טורח יפסיק. כתב הפמ"ג דאע"ג דהעוסק בצרכי רבים פטור מק"ש מ"מ אם פסק וקרא שפיר יצא ידי חובה דלא פטור ממש מק"ש אלא שהוא אז עוסק במצוה אחרת:

(יט) יגמור עסקיהם – ומ"מ יעשה מה שיכול ויקרא לפחות פסוק ראשון עם בשכמל"ו בזמנה כי זה דבר קצר ואפשר לו אפילו בשעה שעוסק בצרכי צבור:

(כ) אם נשאר – ואם לא נשאר מה יעשה הרי עסק במצוה ומ"מ חייב להזכיר יצ"מ אפילו לאחר שעבר זמן ק"ש שזו היא מצוה בפני עצמה ומצותה כל היום ע"כ יאמר איזה פרשה שיש בה יציאת מצרים אם כבר עבר הזמן שלא יוכל לאמר ברכת אמת ויציב כמו שמבואר בסימן נ"ח ועי"ש במ"ב ועיין לקמן סימן צ"ג ס"ד לענין תפלה ובמ"ב שם. ודע דאם נמשך זמן עסקו בצרכי צבור עד לאחר חצות שאז פטור לכו"ע אף מן התפלה מ"מ אסור לכו"ע לאכול קודם שמקיים מצות תפילין דזמנו כל היום וגם לפי מה שכתב הפמ"ג בסימן פ"ט אסור לו אז לאכול קודם שמתפלל תפלת המנחה ע"כ כשיגיע חצי שעה שאחר חצות יתפלל תפלת המנחה ואח"כ יאכל ועיין בספר מחנה ישראל בפ"ז:

ביאור הלכה אורח חיים ל"ח:ח'

אבל אם אנו יודעין שכונתו רק כדי להרויח לא מיקרי עוסק במצוה ומ"מ נ"ל דאם כונתו לשניהם בשוה מיקרי עוסק במצוה

טור יורה דעה שמ"א

ראיתי לא"א הרא"ש ז"ל שמת לו מת בשבת ובמוצאי שבת לא הבדיל ולא התפלל ולא ביום א' בבקר ולאחר שנקבר המת התפלל תפלת שחרית שעדיין לא עבר זמנה אבל תפלת הערב לא שכבר עבר זמנה ולא דמי לשכח ולא התפלל ערבית שמתפלל שחרית שתים כיון שבלילה לא היה חייב להתפלל

דרישה יורה דעה שמ"א

(ג) ולא דמי לשכח ולא התפלל ערבית כו' מכאן היה נראה דה"ה להעוסקים בצרכי ציבור וכיוצא בו בזמן התפילה שפטור מלהתפלל וכמ"ש רבינו בא"ח ס"ס קצ"ג ע"ש ומתוך העסק עבר זמן אותה תפילה שג"כ א"צ להשלימה בזמן תפילה שאחריה להתפלל שתים אחד לתשלומין כיון שגם כן בזמן העסק היה פטור מתפילה כמו באבילות דהכא דמה לי פטור מכח אונס דאבילות או עסק מצוה ולדעתי כ"ש הוא דהא בשעת עסקו בצרכי ציבור ג"כ עבד עבודת הש"י ומה יתרון לבעליו כ"א ראות עיניו וק"ל:

תוספות ברכות ל"א. ד"ה רב אשי

ירושלמי לא יעמוד ויתפלל אלא מתוך דבר הלכה א"ר ירמיה העוסק בצרכי צבור כעוסק בדברי תורה דמי.

שולחן ערוך אורח חיים צ"ג:ד

העוסק בצרכי צבור כעוסק בתורה דמי, פרוש: לענין לעמד מתוכו להתפלל, שגם זו שמחה היא לו שעוסק בצרכי צבור. ויש מפרשים דהינו לענין דאינו צריך לפסק להתפלל

משנה ברורה שם

(ו) לענין לעמוד – ובלבד שיהא דומה להלכה פסוקה שלא יהא בה דבר של טרדה ומ"מ אין לבטל תפלת הצבור משום זה וכ"ש אם מתיירא שיעבור הזמן דרשאי להתפלל:

Dr. David Pelcovitz tells the story of how he had to speak to Lakewood rabbanim about a communal issue. Rav Matisyahu Salomon did not stop the meeting for mincha. Not one Rav in that room davened mincha that day. They all were o'sek b'tzarchei tzibbur.

D'derech Derush, we can appreciate the need to "be o'sek b'tzarchei tzibbur" before davening because that will remind us of what we need to daven for.

שולחן ערוך אורח חיים תרצ"ד:א'

יום י"ד וט"ו שבאדר ראשון אין נופלים על פניהם, ואין אומרים מזמור יענה ה' ביום צרה, ואסורים בהספד ותענית; אבל שאר דברים אין נוהגים בהם; ויש אומרים דאף בהספד ותענית מתרים.

להגה: נהמנהג כפסקא הראשונה. יש אומרים שחייב להרבות במשנה נשמחה ב"ד שבאדר ראשון (טור בשם הרי"ף) ואין נוהגין כן, מכל מקום נראה קצת בסעדה כדי לצאת ידי המחמירים; (הגהות מימוני בשם סמ"ק) נטוב לב משנה תמיד (משלי ט"ו, ט"ו).

משנה ברורה שם ס"ק ה

מ"מ ירבה וכו' – בהגהת תשב"ץ כתב דיש להרבות, ורבינו יחיאל מפריש רגיל להרבות ולהזמין ב"א וזהו שסיים הרמ"א וטוב לב משנה תמיד היינו שטוב להרבות לכבוד הנס שנעשה בעתים הללו:

מלבי"ם אסתר ד':י"ג

וז"ש אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך – ור"ל אל תחשבי כי מה שאת בית המלך הוא דבר התלוי בנפשך ושמציאית גדולתך היא בשביל עצמך, לא בשביל היהודים והצלתם, עד שתחשבי שאת היא העקר והצלת היהודים ימשך ממך במקרה, כי נהפך הוא, שעיקר היא הצלת היהודים ומן הצלתם נמשך גדולתך כמ"ש בהקדמה א', ועז"א בנפשך.

מלבי"ם אסתר ד':ט"ז

לך כנוס – אחר שהבטיחה מרדכי שבין כך וכך ישראל יושע בה', ולא ירויחו ממנה רק שעל ידה תוקדם התשועה, נתרצית ללכת אחר שבטח לבה שגם אם תהרג לא תאבד תקוה ויושעו ע"י סבות אחרות. ע"ז בקשה שעכ"פ יצומו עליה ויבקשו עליה רחמים, ובה תבא אל המלך גם נגד דת המלך, וכאשר אבדתי ויהרגני המלך ע"י שאעבור מצותיו, הלא לא יהיה נזק כולל רק אבדתי אני לבדי ורוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר.

אור חדש למהר"ל אסתר ד':ט"ז

"לך כנוס את כל היהודים" (פסוק טז). דבר זה רמזה לו על התפילה, שיתפללו, ובדבר זה שייך "לך כנוס", כאשר ילכו לבית הכנסת להתפלל, ולא יתפלל כל אחד בביתו. רק תהיה תפילת צבור. וכן פירשו התוספות על מה שאמרו (מגילה ב.) "יום שלשה עשר זמן קהלה לכל היא", שהיו נקהלים להתפלל. ובלשון זה שאמרה "לך כנוס את כל היהודים" משמע שיכנס אותם יחד.

וזה רמז מה שאמרו בפרק קמא דברכות (ח.), רבי נתן אומר, מניין שאין הקב"ה מואס בתפילתן של רבים, שנאמר (איוב לו, ה) "הן אל כביר ולא ימאס", וכתוב (תהלים נה, יט) "פדה בשלום נפשי מקרב לי כו". אמר הקב"ה, כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הצבור, מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני מבין אומות העולם, עד כאן. ורצה גם בזה כי השכינה הוא עם ישראל בגלותם* כמו שאמרנו.

במדבר י"א:כ"ח

ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה קלאם.

מסכת סנהדרין י"ז.

מאי קלאם אמר ליה הטל עליהן צרכי ציבור והן כלין מאליהן.

תוספות שם

והם כלים מאליהם – פירוש נבואתם כלה דאין שכינה שורה מתוך עצבות אלא מתוך שמחה.

מסכת הוריות י. - י:

קשעלה (רבן גמליאל) שלח להם ולא באו, חזר ושלח ובאו, אמר להם כמדומין אתם ששךרה אני נותן לכם עבדות אני נותן לכם שנגמר {מלכים א י"ב:ז} וידברו אליו לאמר אם היום תהיה עבד לעם הזה.

מיוחס לרש"י שם

עבדות אני נותן לכם – שהשררות עבדות הוא לו לאדם לפי שמוטל עליו עול רבים.

שו"ת משנה שכיר חלק אורח חיים סימן עג

ברכת שהחיינו על רבנות

הנה בחתם סופר (או"ח סי' קנו) הביא בשם מור וקציעה להגאון יעב"ץ (או"ח סי' רכג ד"ה ונ"ל) דמי שנתעלה לרבנות ודורש ברבים יברך ג"כ [כוונתו ברכת שהחיינו], אם יודע בנפשו שכל כוונתו לשמים ברבנות שלו. והביא שם ששמע לספר מאלוף נעוריו מו"ה הרב מענדל לילג ז"ל, רב בביהמ"ד בפ"פ, שהיה הוא תלמיד מובהק של הגאון הגדול מו"ה דוד שטרויז כ"ץ זצ"ל, שהיה אב"ד בק"ק פיורדא, ותחלתו היה ראב"ד בפ"פ ד, וכשנסע מפ"פ ודרש בפ"פ [א. ה: אולי צ"ל בפ"פ] בבהכ"ס, יען שמו היה דוד, התחיל ויברך דוד את ה' לעיני כל הקהל ויאמר דוד ברוך ה' אלקינו מלך העולם שהחיינו כו' [או אפשר הטוב ומטיב, לא נהירנא], נראה שהיה הגאון ז"ל מסופק וחש לברכה לבטלה, ע"כ עבד כנ"ל, עכ"ל החתם סופר, ונראה דספיקו היה אי כולה לשמים, ודו"ק.

אבל תמהני, דנראה דפשיטא להו להני גדולים ז"ל דאיכא שמחה למי שעולה לרבנות, ומתוס' סנהדרין (יז, א ד"ה והם) משמע דליכא שמחה במי שהטילו עליו צרכי צבור, וכיון דליכא שמחה מה מקום לברכת שהחיינו דבאה דוקא במקום דאיכא שמחה, ודו"ק.

מור וקציעה סימן רכג

ונ"ל שהוא הדין כשזכה אדם הגון הראוי לעלות לגדולה. ונתמנה פרנס על הצבור, ברצון שמים (לא לעונש כדרגיז רעיא על ענא, ופשיטא לא בשופטני עסקינן, כאילין אלהי כסף וזהב או אלקי קצף ושוא,

כגון המתמנים בזרוע ובאלמות דבני משפחה, כמו אלו המתים בחייהם, גברי קטילי נינהו, שראוי לברך על העדרם באבוד רשעים רנה) שדעת המקום והבריות נוחה הימנו, יש לו לברך שהחיינו (ואפילו הוא בן שירש גדולת אבותיו כדין תורה לא גרע מירש ממון מאביו, כל שכן עכשיו שחזר הדין מסיני ועוקר הרים, ליוצאי מצרים, מתים יורשים את החיים) ואם יש לו שותף אשה ובנים יברך הטוב והמיטיב. אי נמי לעולם שייך ביה הטוב והמיטיב, שהרי מכל מקום רבים נהנים ממנו הנאה גופנית ורוחנית, והכי מסתבר. אע"פ שאמרו רז"ל [הוריות י. ב.] שהיא עבדות, באמת אצל בעלי הדעת, וכ"כ אפילו במלך [מלכים א' יב, ז] אם תהיה עבד לעם הזה, ור"ז יתיב בתעניתא דלא לימות ר"א בימיו [ב"מ פה, א], ואמרו [סנהדרין יז, א] הטל עליהם צרכי צבור, מ"מ ודאי יש בה טובה מרובה למאן דזכה ומשמיא מוקמי ליה, נפיש אחי ומרחמי. וק"ו משאר הטבות דמברך עלייהו. כ"ש הא דאיכא תרתי, טובת הגוף בלי ספק, שפרנסתו מצויה בכבוד בלי שום דאגה, שאין צבור עני, וכיון שעולה לגדולה מתעשר, כדאיתא ריש פ' שני דיומא [כב, ב], גם מצווים להעשירו (עיין לח"ש פרק ד' דאבות [מ"ה]) כדאיתא בפרק א"נ [סוטה מ, א] גבי עובדא דר"א דמן עכו, והנאת הנשמה ותועלתה מרובה ודאי, כשזוכה להנהיג הצבור לשם שמים, ואמרו [סנהדרין צב, א] שזוכה לנהלם גם לעולם הבא. גם מתוך שמלאכתו נעשית על ידי אחרים תורתו מתברכת, ואין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ, כי בני עירו מצווין לעשות מלאכתו, ולהספיק צרכיו, ולהעמיד לו תלמידים שהרבה יותר לומד מהם, ושכיחי רבנן מחדדן שמעתתיה (עיין לח"ש פ"א דאבות משנה ו', וספר חסידים סימן שע"ד ז"ל תדע שהרי כמה כו'). ואמרו רז"ל [ירושלמי בכורים פ"ג ה"ג] העולה לגדולה מוחלין על כל עונותיו, אך הר"מ בפירוש המשנה פרק קמא דאבות עמ"ש ושנא את הרבנות הביא מרז"ל כיון שנתמנה אדם פרנס מלמטה נעשה רשע מלמעלה, ולא ידענא היכא איתיה. ונ"ל דנפקא ליה מההיא דאיתא בחלק [סנהדרין] קג, ב) כיון שנעשה אדם רש מלמטה נעשה רש מלמעלה (ומפיק לה מקרא [איוב לח, טו] וימנע מרשעים אורם) ותנן התם [אבות פ"ד מ"ז] החושך עצמו מן הדין פורק ממנו איבה. הרי שהיושב על המשפט טוען עליו איבה. לא ימלט מזה באחד משני אופנים עכ"פ, אם איבת הבריות או איבת המקום, או שתי האיבות גם יחד, וזהו הרוב כמ"ש רז"ל [ב"ב קסה, א] רובן בגזל. ואוהבי בצע רבים, רבים יחלו פני נדיב ונושאי פני גדול).

נמצא זוכה ומזכה בודאי, שאי אפשר שלא ילמדם להועיל להיטיב, ואפילו אי לא מרחמי ליה בני מאתיה משום דמוכח להו במילי דשמיא, או מחמת שמקיים לא תגורו, ונמצא טוען עליו איבה וטורח משא (ושנינו כל החושך עצמו מן הדין פורק ממנו כו') כל שכן ששכרו כפול. אלא שאין דורנו דומה יפה.

As explained by the Malbim, Mordechai told Esther that the tzibbur was carrying her. She was not carrying the tzibbur. The Maharal explains that Esther therefore asked that the tzibbur unite in prayer knowing that she in fact needed them. Community leaders carry the burden of the community on their shoulders. Yet, the zechus of the tzibbur also lifts them up. This is the tension found in the Mor U'ketzia. Communal leadership comes with its challenges. Yet, the positives far outweigh the negatives. The tzibbur carries its leaders far more than the leaders carry them.